

[Haunstrup Clemmensen.]

trede behandling gjorde et nyt forsøg på ved ændringsforslag at trænge igennem med sine synspunkter. Men at pålægge regeringen at den skal ændre noget, folketinget har vedtaget ved anden behandling, er mildt sagt noget usædvanligt; det går jeg ud fra at vi i hvert fald kan blive enige om.

Derudover har hr. Grünbaum, hr. J. O. Krag og hr. Per Hækkerup gjort nogle bemærkninger om, at hvis regeringen kan gå med til en vis nedsættelse i udskrivningsprocenten, må den kunne gøre det uafhængigt af, hvad socialdemokratiet mener. Det kan da vist ikke være en generel betragtning; der uden videre skal gælde. Ikke mindst hr. J. O. Krag har i denne samling og også i denne debat appelleret meget til samarbejde; så erfarne politiske ledere som socialdemokratiets ordførere burde da vide, at i en sådan situation må synspunkterne nærmes hinanden. Vi har i regeringspartierne den opfattelse, der klart kom til udtryk, at det sagligt rigtigste vil være en udskrivningsprocent på 95; men når vi så for at forsøge i nogen grad at imødekomme oppositionens synspunkter er parat til at forhandle om en vis nedsættelse, får vi at vide, at nu svimler det helt, nu er der ikke noget som helst grundlag for regeringens politik. Hvis der skal laves et kompromis, må man fra begge sider erkende, at det, man anser for den rigtigste løsning, må vige i et vist omfang i forsøget på at nærme synspunkterne til hinanden. Det er det, regeringspartierne har forsøgt; det er det, der ulykkeligvis ikke viste sig mulighed for. Netop hvis man, hvad jeg håber alle ønsker, fortsat ønsker et virkeligt samarbejdende folkestyre, må man ikke, fordi der skitseres muligheder for visse indrømmelser, straks sige: ja men regeringen må selvfølgelig yde sin del af indrømmelserne, skønt socialdemokratiet ikke vil gå med til forlig alligevel og ikke vil tage medansvar for den udskrivningslov, om hvilken kompromiset i givet fald skulle etableres.

Henry Christensen: Jeg er naturligvis glad for, at hr. J. O. Krag vil tage sig tid til at belære mig. Jeg forstod, at hr. J. O. Krag ville bringe mig ud af den formodede vildfarelse, at fordi et kasseoverskud på 1,2 milliard kr. var rigtigt ved én lejlighed,

skulle det også være rigtigt ved enhver anden lejlighed. Jeg vil dog sige, at jeg ikke er helt overbevist om, at denne belæring var nødvendig. Jeg tror, hr. J. O. Krag godt er klar over, at jeg har medvirket til, at der er blevet ført en økonomisk politik; der i forrige finansår gav et kasseunderskud og i indeværende finansår giver et kasseoverskud på 450 mill. kr., motiveret af to forskellige økonomiske situationer.

Når vi drøfter skatten for 1970-71, tror jeg, enhver af os bør notere sig, at vi i folketinget for første gang står i den situation at skulle fastlægge landets udskrivningspolitik med virkning næsten 2 år frem i tiden. Det er en af følgerne af kildeskattens indførelse. Det er en ny situation, der derved opstår, og vi har ikke erfaringer derfor. Det må vist siges at ville være en meget uforsvarlig politik, hvis man ikke også tog hensyn til det risikomoment, der må ligge i at skulle budgettere for en så lang periode fremover. På den baggrund og på baggrund af, at vi nu har en klart anden økonomisk situation end den, vi havde tidligere, må det vist siges at være en meget velbegrundet økonomisk politik, der bygger på et kasseoverskud af den størrelse, gældende for tiden indtil 1971.

Må jeg videre notere om udgiftspolitikken, at hr. J. O. Krag i dag ganske klart bekræftede, at socialdemokratiet havde foreslået den række konkrete udgiftsforslag, jeg nævnedes. Det er også et bedre grundlag at diskutere på, end da hr. J. O. Krag ved en tidligere lejlighed sagde, at han sjældent havde hørt noget så uhyrligt — men det var jo også en venstremand, der fortalte det... (*J. O. Krag: Beløbene er forkerte!*). Nej, de var ikke forkerte; der var nogle af dem, der på det tidspunkt måtte være skønnede, fordi vi ikke var nået til vejs ende, men de viser sig at være skønnet temmelig rigtigt. Jeg vil altså føje til, at jeg ikke er sikker på, at vi behøver at diskutere, som det skete ved den lejlighed. Jeg er mere tilfreds med at få det diskuteret på den måde, det sker i dag.

Men tilbage står uafviseligt, at socialdemokratiet står med en politik, der ville medføre langt større udgiftsstigninger end dem, der nu bliver resultatet, og socialdemokratiet har ikke anvist for befolkningen, hvad de økonomiske og finansielle konse-